

Подршка Петровданском Сабрању

Порука прочитана на Петровданском Сабрању у Манастиру Светог Архиђакона Стефана

Срби на Косову и Метохији још од *Косовског боја* трпе угњетавања и протеривања, али се чини да никада као данас нису тако близу да своју свету земљу заувек изгубе. Али да се не враћамо у тако далеку прошлост, већ да се осврнемо на садашњост, чији смо сведоци и на коју смо могли и морамо да утичемо.

Сада нам то, са ове временске дистанце, није нимало смешно. Заправо, сада се Албанци победоносно смеју нама, а ми се „батргамо“ сатерани у „енклаве“, у којима постепено нестајемо. Генерација албанских средњошколаца и студената, која је тада одглумила национално тровање, изнедрила је припаднике терористичке ОВК, од којих су сада многи политички лидери тзв. Косова, признати, подржани и уважени од истог оног Света, за који смо ми наивно веровали да је прозрео њихове лукаве намере и да ће у српско-албанском конфликту око Косова и Метохије, заузети праведан став.

ЗАПАД НАМ НЕ ЖЕЛИ МИР

Генерација којој припадам памти да је све почело лажним масовним тровањима Албанаца етнички затрованим ваздухом и водом, који су деловали само на њих. Кад су се албански ученици, тада вишенационалних школа, глумећи пред камерама тровање, батргали по земљи и на носилима били одвожени у болнице унапред припремљеним санитарским возилима, ми – Срби смо се смејали и са дистанце посматрали тај циркус, ликујући како су испали глупи и како су се пред Светом избрукали, јер га лошом глумом нису успели преварити и да ће Свет, који се увелико почео мешати у ситуацију на Косову и Метохији, тек сада схватити са ким има посла.

Требало је да нам се деси НАТО бомбардовање 1999. године, па да дефинитивно схватимо да је тај Свет, оличен у Западу, заправо сво време био уз Албанце и да их је, дајући им инструкције, водио ка независности и ка отцепљењу од државе Србије. Међутим, ма колико нам то изгледало страшно, то није најгоре што нам је Запад учинио. Многи не могу да им опросте што су нас током рата убијали, што су на нас бацали осиромашени уранијум од којег ће садашње и будуће генерације масовно умирати, што су нам разорили инфраструктуру, што су протеривањем 250.000 Срба дозволили етничко чишћење, што су омогућили Албанцима да поруше 150 цркава и манастира, што су нас медијски сатанизовали итд. итд. Међутим, има нешто још горе, а то је, што нису желели да између нас и Албанаца направе стварни мир, већ су стајући апсолутно на страну Албанаца и окривљујући Србе за све, Албанцима толико повећали аспирације према српској земљи и жељу за осветом, да су намерно створили предуслове за нови српско-албански ратни конфликт, који ми, за сада, на срећу, трпељиво избегавамо, све време им попуштајући и чинећи разне уступке на нашу велику штету.

Албанци не могу, или не желе да схвате да их је Запад подржао, не зато што је у њиховој борби против Срба, препознао, како они воле да кажу, праведну

борбу обесправљеног народа за ослобођење од српског репресивног режима, већ само и искључиво зато што су се интереси Запада, у једном историјском тренутку, поклопили са њиховим интересима, наспрам којих смо се нашли ми – Срби, поставши им заједнички непријатељ.

Да ствар по нас буде гора, у овом деликатном тренутку, када се притисци Запада на нашу државну власт повећавају да са тзв. Косовом потпишемо некакав „правно обавезујући споразум“, ми на челу државе, по први пут имамо председника који својим изјавама плаши свој народ, а охрабрује противничку страну. Његове изјаве о по нас неповољном решењу коначног статуса Косова и Метохије, о болним уступцима, о новој „Олуји“ и „Бљеску“ Албанаца на север Косова, да на Косову и Метохији немамо ништа и да будемо задовољни ако добијемо метар квадратни итд. итд., су толико дефетистичке и кукавичке да нам се чини да је добровољно, или под нечијим притиском, преузео од Запада улогу вођења специјално-пропагандног рата против сопственог народа.

Грађани су навикли да овакве обесхрабрујуће изјаве, у циљу ширења панике и безнађа код нас – косметских Срба, долазе од Албанаца и западних дипломата, али су изненађени што је исту реторику, под паролом реал-прагматизма, почео да користи и њихов председник, од кога очекују сасвим супротно понашање и држање у преговорима о коначном статусу Косова и Метохије.

Није нам кроз историју први пут да се нађемо у, на изглед, безизлазној ситуацији, али наши пређашњи политичари и државници се нису унапред предавали и пред непријатељима откривали карте и плашили свој народ шта ће са њим бити ако не прихватимо овај или онај ултиматум, већ су мудро, стрпљивом и храбром политиком излазили као победници из многих компликованих историјских прилика.

Шта би било да су у претходним ратовима, наши официри, током одлучујућих борби, довикивали борцима у првим редовима да штеде муницију јер је немамо довољно, али намерно викали толико гласно да то могу да чују и непријатељски војници у супротним рововима, као што сада наш председник у јавности износи поражавајуће демографске податке, затим процене о враћању економског развоја земље на 2011. годину и друге застрашујуће прогнозе, које би и да су реално могуће, а да смо права држава, у најмању руку биле подвођене под државну тајну. Овако наши непријатељи могу мирно да седе, да задовољно трљају руке и распусте своје обавештајне службе, јер је председник Србије преузео њихов посао да постепено, застрашујућим изјавама, психолошки припреми свој народ на пораз и предају Косова и Метохије.

Што се тиче Српске листе, коју многи сматрају ћерком странке СНС и чије чланове третирају као

политичаре на даљинско управљање, којим се управља из врха СНС, због њихових честих излазака и враћања у Косовски парламент, ником са сигурношћу није јасно да ли тренутно учествују у раду овог тела или не, а стиче се утисак да ни они сами то понекад не знају.

Њихов мотив за улазак у Косовски парламент, под изговором да у њега улазе да би са места где се одлучује и доносе важне одлуке, помогли свом напаћеном српском роду, подсећа на почетак исламизације Срба у време османске окупације, када су поједини Срби прелазили у ислам под изговором да ће као повлашћене потурице боље заштитити своју обесправљену православну браћу. Временом су их те стечене повластице, толико отуђиле од свог народа, да су почели да мисле и да се понашају као окупатор, чију су веру прихватили.

На крају, да не бих поступао као неко ко само критикује, а не предлаже решење, на чему наш председник нарочито инсистира – јер он је и од Српске православне цркве затражио да му, уместо објављене *Поруке Светог Архијерејског Сабора*, понуди неко конкретно решење за Косово и Метохију – предлажем тј. подржавам у овом тренутку неколико, за нас, прихватљивих решења, а то су: замрзнути конфликт, проглашавање Косова и Метохије окупираним српском територијом, или, ако су ова решења исувише екстремна, онда наставак дијалога, али са чврстим условљавањем албанске стране испуњавањем обавеза према повратку протераних Срба, ослобађању српске узурпиране имовине, инсистирањем на примени Резолуције 1244 УН-а и др., упоредо са активнијем агитовањем за даља повлачења признања независности Косова. Затим, предлажем прекид преговора са ЕУ, уколико је њихов услов да признамо Косово, покретање тужбе против НАТО-земаља због бомбардовања наше земље осиромашеним уранијом и сл. Ови би, све заједно, код западних земаља, ако ништа друго, требало да проузрокује осећај nelaгоде и да их натера да смање садашње притиске, како бисмо изашли из мат позиције у коју смо сатерани и створили бољу климу за решавање статуса Косова и Метохије.

Због свега наведеног, ми Срби из Метохије, основано сумњамо на садашње власти оличене у једном човеку, да су спремне да коначно предају Косово и Метохију, потписивањем тзв. „правно обавезујућег споразума“. Зато дајемо снажну подршку свима Вама, која је уједно и вапај преосталих Срба у Ораховцу и Великој Хочи, да то спречимо у последњем тренутку.

На Петровдан, Ј. Г. 2018.

Дејан БАЉОШЕВИЋ,

Ораховац, Метохија

(Аутор је машински инжењер и бивши координатор за општину Ораховац Координационог центра за КиМ)

